

מי הוא איש השלג?

מדיאנה סטאן
ציורים מולדוואו מאריה

שני אלה שמנו כדור קטן יותר, כדי שזה יהיה הראש.

חרטנו לו בידיים תלתלים למעלה, כמו שערות. אחר כך אבא עוד הכין לו כתפיים וידיים, עשה לו פנים ושם כובע על ראשו. שמתו לו שני פחמים קטנים כעיניים וגזר כמו אף.

בחוץ היה קר ולכן כפתרתי לו את המעיל בפחמים עגולים כמו בכפתורים. אחר כך אבא הביא מטאטא ורצה לשים אותו לידי איש השלג, כפי שמקובל, אבל אני משכתי לו את המטאטא מידיים. כי אני אוהב מאוד לטאטא. "תן לי את המטאטא! אני איש השלג!" קראתי. ואבא ענה: "אמנם יש לך אף אדום, אבל אני הוא איש השלג!"

סבא שהיה מוריד שלג ממרפסת הכניסה של הבית שלנו קרא "ראו-נא. לי שערות לבנות והבגדים שלי מלאי גלידים. אני הוא איש השלג!"

הסתכלנו תחילה על סבא, ואחר כך על איש

שלג ירד ביום, שלג של פברואר, לבן, נקי, טרי. הלכנו עם אבא לחצר לבנות איש השלג. אספנו ביחד ערמת שלג וגלגלנו כדור שלג גדול אחד ועוד כדור ששמנו על הראשון. על

השלג ופתאום שמענו את קולה של אמא "אני איש השלג!" אמא הצטרפה אלינו קצת יותר מאוחר כי קודם לבשה משהו חם יותר.

וכשהסתכלנו עליה ראינו איזשהו דמיון לאיש השלג. בטנה הייתה גדולה כמו כדור שלג, כי שם צמח בדיוק האח שלי. "תפסיקו לריב!" קרא פתאום איש השלג בכעס "אני הוא איש השלג ואף אחר לא!" אבא הרים את ידיו כסימן כניעה והחזיר לאיש

השלג את המטאטא. כל המשפחה נכנסה הביתה לאכול ארוחת הצהריים. פתאום שמענו צעקות מהגינה. דרך החלון ראינו את איש השלג מתנדנד ומקפץ. "מה קרה לו?" שאלה אמא מופתעת. "אצא החוצה לבדוק" אמר אבא. הוא חזר וניער שלג מבגדיו. "הנווטים של היקינטון מדגדגים לו בסוליות רגליו. צריך להעביר אותו למרפסת." יצאנו וכולנו הרמנו את איש השלג בזהירות. שמנו אותו בכניסה, תחת המנורה הכתומה. כשהורדנו אותו, הכתפיים נטו קצת והוא היה כפוף קדימה. "צריך ליישר אותו" חשבה אמא. "לא, לא, כך אני רואה טוב יותר מה קורה ברחוב" התנגד איש השלג. בלילה השלג ירד שוב. אבא וסבא קמו מוקדם כדי לפנות שלג מהרחוב. אבל כשיצאו מהבית הופתעו מאוד, כי העבודה נעשתה כבר. איש השלג הסתובב בחצר ושלג דבק בכדור התחתון שלו.

בכל זאת אבא השאיל אותו לבית שבו גרו שני
אנשים זקנים.
עד האביב איש השלג פינה שלג מהחצר

ומהררוב שלפני הבית שלנו. אבל מדי פעם
איבד את המטאטא שלו וגם נמס בהדרגה.
כשהמטאטא האחרון נעלם איש השלג נמס
לגמרי. אבל לא היה לנו זמן להתאבל או
להרגיש את חוסרו בבית, כי בינתיים נולד
האח שלי. הוא היה לבן מאוד, עגלגל ולבוש
בבגד תינוקות לבן. למרות שהיה לו המון
צעצועים הוא אהב במיוחד את המנורה
הכתומה במרפסת ואת המטאטא שעמד שם.

"ראו, ראו" אמר אבא "הוא יודע ללכת ונתן
לסחוב את עצמו למרפסת בלי לומר דבר."
"הוא קצת מפונק" העיר סבא בחיוך.
השכנים מימין ומשמאל עשו עיניים גדולות
כשראו מה קורה בגן שלנו.
"איש השלג שלכם מאוד חרוץ. אולי תשלחו
אותו גם אלינו?"
"זה לא נוכל לעשות. אם הוא יעסוק כל היום
בניקוי רחובות לא יהיה לו זמן להיות אצלנו
בבית, והבן שלי מחבב אותו והתרגל אליו."